

Et forord

Jeg sidder på en træstol foran mit lærred. Den rokker. Den virker ikke holdbar, og jeg er irriteret over, at en kirke, har dårlige træstole at sidde på. Den ene gang jeg var til messe her så jeg, at det er denne stol kordegnen (eller ham der hjælper præsten under en messe) sidder på. Det kan ikke være rart, at skulle holde en form for balance, under en hel messe, på grund af en træstol, der rokker.

Egentlig kan jeg bare rejse mig op, skifte sæde til kirkebænken, men det gider jeg ikke. Jeg er doven med de ting, der kan gøres bedre. Lige nu vil jeg bare gerne sidde tæt ved mit lærred i de sidste få timer, inden det tager form. Og kirkebænken står for langt væk, så jeg placerer mine fødder i en spagat position, og rokker med træstolen, der ubarmhjertig giver gentagne stød op gennem mit hagleben, som jeg intenst stirrer på lærredet.

Lærredet er spændt op, foran alteret i Hellig Kors Kirke på Nørrebro. Bydelen virker langt væk, selvom kirken ligger i hjertet af Nørrebro. I kirkerummet kan jeg ikke høre indvandrere og speltmødre forenes i uenigheder på cykelstierne. Jeg kan ikke høre samtaler fra de gående på Assistens Kirkegården. Jeg kan ikke høre bilerne køre aggressivt frem og tilbage.

I stedet kan jeg høre et orgel, der hamrer ind i mine øregange. Det puster sig ind og ud og organisten spiller utrættelig.

Jeg venter.

På at klokken bliver 19.30.

Det er om tre timer.

Da vil kirken fyldes med et publikum, og jeg vil ikke længere være alene med mit lærred, som jeg er nu.

Lærredet måler 270 x 175 cm. Det er grundet i blå. Det ligner et bluescreen. Jeg kommer muligvis til at ligne en vejrpige, når jeg om tre timer vil fagte farver ud af pensler, i kompositioner ledet an af orgelmusik. Organisten vil spille to koralfantasier (jeg er glad for at bo i et land, hvor sådan et ord eksisterer; koralfantasier) af komponisten Max Reger. Det er vulgært og det skaber mening.

Jeg fornemmer meningen. Jeg fornemmer, at dette værk KUN kan blive til under disse forhold. I en kirke. Under en orgelkoncert. Med et publikum. Maleriet starter, når musikken starter, så skal jeg følge med, så godt jeg kan. Halvtreds minutter har jeg, til at udføre værket. Derefter er det færdigt. Punktum.

Som lærredet står nu, er der kommet et ar. Det skete under opspændingen. Stoffet flænsede. Det kildede i mine øre, da det skete. Jeg kan lide lyden af et stykke stof der flænses:

RRRRhhhheeeiiiiichcz!

”Det er jo hud”

Fortalte jeg den undrende kirketjener, da han kom ind og så, at lærredet var næsten perfekt.

”Jeg har altid set lærredet som hud. Skelettet er blindrammen. Kødet er farverne jeg maler på det. Jeg kan lide tanken, om at vrangle indersiden ud, ser du. Huden er et stykke med bart, hvorpå det indre krænges på, indvolde, blodbaner, vener, og blod, vælter ud, nu til skue og til syne. Det er sådan jeg ser mit lærred. Hud”

Normalt grunder jeg ikke mit lærred i blå, der minder om et blue screen. Normalt grunder jeg det i dyb grå. Så er det nemmere at male op mod lyset. Der er malere, der grunder på mellem grå. Den tone der ligger præcist mellem hvid og sort. De siger, at det på mellem grå er nemmere at male op

mod lyset, og ned mod mørket. Det har jeg prøvet, og det er ikke nemt for mig. Det er nemmere for mig, at starte i det mørke, og male med retning mod lyset. Med den retning har jeg det bedst.

Som det er nu, har jeg har lavet en form for skitse til dette værk. Det er sådan her:

Skitsen:

I toppen af maleriet vil jeg skrive

1 2 3 4 5
HELVEDES FORGÅRD ELLER PARADISETS BAGDØR

1: Efter 8. min, slet bogstaver i 1. Kl. 19.38, så der står	HEL	ED
2: Efter 16 min, slet bogstaver i 2. Kl. 19:46, så der står	FORGÅ	
3. Efter 24 min, slet bogstaver i 3. Kl. 19.54, så der står		LER
4. Efter 32 min, slet bogstaver i 4. Kl. 20.02, så der står	AD	
5. Efter 40 min, slet bogstaver i 5, KL 20.10, så der står		DØR
6. På et tidspunkt inden koncerten er slut slet alle bogstaver på nær:		

LER

DØR

Forgrund: Laksefarve og lyseblå
Mellemgrund: Mørkeblå og mørkegrøn
Baggrund: Brun og grå

Assistenten kommer kl. 18.30. Hun tager også sin sminke med, da jeg har glemmt min derhjemme. Jeg er alt for forgængelig, til at lade sminken blive væk.

Kameramanden kommer kl. 19.00.

Jeg kender ham ikke. Jeg har hyret ham over internettet i betaling af et kunstværk. Jeg vil gerne lave et portræt af ham, på den palette jeg laver under koncerten. Det er et lille stykke træ. Så hænger det sammen, en sløjfe bliver bundet, på et værk jeg endnu ikke selv har set, førend publikum træder ind og er mine vidner til en skabelse.

Det ærgrer mig, at jeg endnu ikke har ramt den mørkeblå eller mørkegrønne farve, der har kaldt på mig i nogle dage. Jeg siger ellers til mine elever, at de skal blande farverne på forhånd. Men disse farver, til dette værk, lader vente på sig. Ligesom jeg venter på, at klokken bliver 19.30. Der starter musikken, og dermed maleriet.

Jeg accepterer at farverne vil noget andet end det jeg vil, og jeg accepterer, at jeg må blande dem, når musikken starter.

Der er mindre end to timer til. Kameramanden sender en sms, at han alligevel ikke kan komme og filme. Hans stativ er gået i stykker.

Jeg bliver voldsom utilfreds.

Det er ikke muligt for mig, at finde en anden kameramand, to timer inden et arrangement. Det skælver. Måske det er sådan det er, når betalingen er i kunst? Måske det ikke bliver seriøst nok for en kameramand? Valutaen er måske mere værd i kroner og ører? Sådan er det ikke for mig. Kunst er

mere værd for mig, end penge. Derfor er jeg meget fattig i nogens opfattelse, selvom jeg går rundt og føler mig meget rig.

Jeg bliver voldsom utilfreds med mig selv. Nu projicerer jeg atter min egen værdi over på et andet menneske, da jeg forventer, at betaling i kunst vil gøre en forskel. Det gør det ikke, for han kommer ikke. Han brænder mig af.

Vil det have gjort en forskel, hvis jeg havde fundet en anden kameramand før? Så jeg kunne have undgået dette sene afbud?

Ingen tilfredse svar fra mine tanker. Så jeg går en tur. Væk fra lærred og kirkerum. Jeg har kedeldragt, pels og hat på. Jeg går hen til Irma på Rantzaus gade og går ind i Irma. Jeg fisker to liter økologisk sødmælk frem fra det store køleskab, der gaber over mig, som jeg stikker mit hoved ind i kæften på det. Gad vide hvordan jeg ser ud for andre lige nu, slår det mig, da jeg ligger mærke til, at der bliver lagt mærke til mig, af de andre handlende. Jeg skrider op af gulvet mellem varerne på hylderne. Her kan jeg købe alt, alt hvad jeg har lyst til, fylde min mave med mad, og stille min appetit, som jeg ikke har lige nu og her. Min utilfredshed smuldrer, som jeg langer pengene over disken til ekspedient.

22. kr. for to liter sødmælk.

Jeg føler mig stadig rig.

Måske alt er som det skal være: værket skal skabes uden videodokumentation. Måske kameramanden forsøger, at fortælle mig noget, ligesom farverne, forsøger at fortælle det har sin egen vilje.

Ikke min vilje ske, er måske det bedste, selvom jeg går rundt og føler mig som skaberen af dette værk, er jeg i virkeligheden blot en ydmyg følger, der opsnapper muligheder og accepterer begrænsninger.

Jeg slapper lidt mere af i skuldrene, og ligger mindre mærke til om andre ligger mærke til mig. Jeg går ud af Irma, støtter mig til de to liter sødmælk jeg putter op i min armhule.

Jeg går ind i kirkerummet igen og trækker vejret. Lærredet står der stadig. Kirketjeneren vimser rundt, sætter pærer op, og sludrer med organisten. Han bliver ved med at sætte sig forskellige steder i kirkerummet, for at tage hele rummet ind, da han snart skal fylde det ud med toner af komponisten Max Reger.

Jeg sætter mig tilbage på træstolen, der rokker lidt mindre. Jeg forfaldes til at tro den forsøger at trøste mig. Så jeg griber øjeblikket i tasterne. Taster ord. Kigger op, venter i glæde, over mit kommende møde med dette værk. Der lige nu lyser blå, i kirkerummet der ellers lyser brun og rød.

Der tikker en sms ind på min telefon. En anden kameramand vil gerne komme og filme. Jeg skriver tak, kan du være her kl. 19? Det håber jeg. Det tror han, at han kan. Han sidder dog på Christianshavn i pyjamas. Det bekymrer mig lidt. Heldigvis har jeg ikke tid til bekymringer, og vi aftaler, på engelsk, at han skal komme og filme. I betaling vil jeg male et portræt af ham. OK? Det bliver han begejstret for. Han lyder ung. Det bekymrer mig også. Jeg bekymrer mig for meget. Det er vel ganske udmærket, at være ung og sidde i en pyjamas på Christianshavn en sen eftermiddag. Det gjorde jeg vel også, da jeg var ung. Han bliver forarget over den anden kameramands sene afbud. Det kommenterede jeg ikke på, forsøger at begrænse min utilfredshed til egne tanker.

Nu spiller organisten igen, det krydrer voldsomt. Egentlig ville jeg ikke selv været gået til en orgel koncert. Det er en af det ting der bare skete, nu når jeg tænker over det, har jeg aldrig været til en orgel koncert. Han spurgte mig, da han mødte mig første gang, om jeg havde lyst til at male under

hans koncert. Han havde set det for sig: Max Reger kunne have brug for et maleri at blive udfoldet til. Organisten mener Max Reger er ekspressiv, og jeg undertrykte et grin. Det er jeg jo nok.

Jeg har besluttet mig for at male med to hænder. Det gør organisten også på tangenterne. Jeg har besluttet mig for at starte fra neden, lige på midten, med en pensel i hver hånd. Paradis i den ene, helvede i den anden. Spejlninger, som de spejlninger jeg selv oplever i møde med mig selv og andre mennesker, har jeg ikke besluttet mig for mere, det må være skitse nok. Mangel på kameramænd og farver afgør, jeg gnasker på en Tuc kiks, der ingen lunde smager godt, de giver mig kvalme, minder mig om min barndomsby Helsingør, hvor de blev spist af det svenske menneske kvæg, der blev gelejdet ind ved færgerene, så de i stimer kunne gå rundt og købe alkohol, ost og Tuc kiks. De lugtede værre end Gamle Ole. De råbte højere end fulde danskere, der ellers nok forsøgte at kamuflere sig blandt de fulde svenskere, i et forsøg på at virke mindre alkoholiske. Det troede jeg engang alle svenskerede var, altså alkoholiske, for min barndomsby var ikke fuld af andet, og jeg lærte at stå slalom ned gennem gågaden, holde fokus på mit eget ærinde, holde de alkoholiske ude, holde mig selv inde.

Nu ringer min telefon igen. Et tidlig publikum, som jeg kender personligt. Hun er velkommen, og jeg lukker hende ind, til en kop kaffe, men heller ikke mere. Jeg har brug for at vende ryggen til mennesker nu. Der er lidt over en time til det hele går i gang. Gad vide hvor mange der har tænkt sig at komme? En orgelkoncert i en kirke hvor et maleri udføres ligger langt fra populær kulturen, så det ikke tiltrækker et stort publikum. Det er heller ikke det vigtige. Det vigtige er organisten. Max Reger, værket, farverne. Nu nikker jeg, mærkeligt, jeg plejer ikke at nikke, inden et maleri starter.

Gad vide om jeg skal knæle for lærredet inden jeg går i gang? Det byder kirkerummet ligesom ind til. En ærbødig krops knækkelse, vækker jeg muligvis det åndelige til live, i dette rum, hvor jeg snart farer afsked med favnen fuld af farver, over lærredet, finder rytmen med øjet, ved jeg, at jeg kun kan male i et lag, malingen kan ganske enkelt ikke nå at tørre på så kort tid, vådt i vådt, har jeg det ikke for godt med, så hellere et lag, jeg har aftalt med mig selv og delvist også organisten, at slippe mine ambitioner, om at lave et virkelig godt maleri. Det er svært. Jeg skal bare lave et maleri, til lyden af et orgel. Jeg elsker hans musik. Han er virkelig dygtig, især fordi han slet ikke ved hvor dygtig han er, bliver han ligesom mere dygtig.

Kirketjeneren har sat to ekstra projektører op. Det betyder, at der er to skygger af mig på lærredet når jeg maler.

Træstolen holder mig vågen. Det er måske derfor kordegnen sidder på den. Altid parat til at gribe et eventuelt fald med fødderne. I balance sidder jeg, og har nu endelig overgivet min tyngdekraft til stolen, uden helt at stole på at den holder, ved jeg det er den bedste stol, at sidde på lige nu, delvist sat.

Nu er assistenten kommet. Hun taper det sidste stykke maler tæppe op. Jeg tror ikke kameramanden når det. Jeg slukker min mobil. Starter maleriet om halv time.

Indsæt billede af det færdige maleri

Et efterord

Der skete en forløsning til det abstrakte.

En befrielse.

En fornyelse.

Behøver figurationen slet ikke at være til stede?

Figurationen som jeg inderligt har dyrket i 10 år udeblev i dette værk.

Det gav ganske enkelt ikke mening, at figurere til Max Reger's musik.

Det voldsomme orgel, der med sit organ væltede ud i kirkerummet.

Vi fyldte alle meget.

Da tonerne slap op, stod værket tilbage, som et bevis på, at der netop havde været et stykke musik.

Maleriet hviler nu i sig selv og jeg summer.

Jeg gav mig hen, og trak mig tilbage, jeg gav mig hen, og trak mig tilbage. Som tidevandet.

Min krop malede i en rytme, der var uvant. Noget nyt opstod, som jeg malede, for jeg kunne ikke andet.

Jeg blinker og er bevæget. Kigger og er rørt. Over dette møde, mellem mit værk, musikken, publikum, kameramanden, der dukkede op, stolen jeg sad på, når jeg skulle holde øje under koncerten, vibrerer jeg i dag.

Det er ikke sidste gang jeg performer et maleri.